

Chương 623: Trò Chuyện Cùng Eleion Bolton

(Số từ: 3679)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:01 PM 20/11/2023

Trên đường thuyết phục Eleion Bolton, tôi thấy mình không hề nói chuyện với Eleion Bolton mà thay vào đó là lắng nghe lời quở trách nhẹ nhàng nhưng cương quyết của Nữ công tước.

Kiều ngạo ngu xuẩn không biến một người thành bạo chúa hay độc tài.

Không, đơn giản là có quá nhiều điều ngu xuẩn mà một người ngồi trên ngai vàng có thể làm.

Có thể có một bạo chúa giết người mà không có nguyên tắc đúng đắn hoặc một kẻ tiến hành các cuộc chiến tranh xâm lược bất tận mà không có lý do chính đáng.

Tuy nhiên, quá chú ý đến hoàn cảnh của người ngoài và từ chối giết kẻ thù chưa nhe răng chống lại tôi cũng có thể là bạo ngược theo đúng nghĩa của nó.

Nữ công tước chỉ ra rằng phạm vi định nghĩa của tôi về kẻ cần phải bị giết là quá hẹp.

Nó có thể là một mối đe dọa.

Trong thời đại nguy hiểm này, khi chỉ cần khả năng xảy ra một mối đe dọa là đủ để tiêu diệt một ai đó, tôi đã bị chỉ trích vì ưu tiên không giết những kẻ không rõ ràng về lòng trung thành.

Không phải chỉ cần giết kẻ thù là đủ sao?

Đó có phải là một cách suy nghĩ quá con người?

Một khi kẻ thù đã được xác nhận, kẻ thù sẽ nhe răng ra, và trận chiến sẽ không thể tránh khỏi.

Cũng có một cách để giết trước khi chúng trở thành kẻ thù.

Tôi không được sinh ra là Vua.

Nhưng tôi có thể viện cớ đó được bao lâu? Bây giờ tôi đã là một vị Vua, không thể biện minh hay bào chữa rằng tôi thiếu những phẩm chất cần thiết để trở thành một vị Vua.

Tôi không có gì để nói với Nữ công tước, người cảm thấy khó chịu và nghĩ rằng cách của tôi rất nguy hiểm.

Tôi đồng ý với bà ấy.

Mặc dù tôi phải dốc hết sức lực để bảo vệ bày cừu trong hàng rào, nhưng tôi đã sống cả đời với suy nghĩ rằng đàn thú lang thang bên ngoài hàng rào cũng có thể là cừu.

Một vị Vua nên bảo vệ bên trong hàng rào và coi mọi thứ bên ngoài hàng rào là kẻ thù.

Tôi đã không làm điều đó.

Nếu mảnh đất nơi tôi và các con tôi sống được cai trị bởi một vị Vua có tính cách như vậy, tôi cũng sẽ không thích đất nước đó.

Đó không phải là giết Eleion Bolton.

Bà ấy đã hỏi liệu tôi có định tiếp tục theo cách này không và liệu tôi có biết nó nguy hiểm như thế nào không.

Không ai đã xây dựng một quốc gia trên tình yêu, sự hiểu biết và lòng thương xót.

Một ngai vàng chỉ có thể được xây dựng trên những gì đã bị chiếm đoạt.

Và ngai vàng đó phải được duy trì bằng máu.

Nếu hỏi tôi có biết sự thật này không, tôi không thể nói là không.

Thật khó để chấp nhận.

Nữ công tước đã không nói với tôi điều gì đó mà chỉ bà ấy biết.

Bà ấy đã nói với tôi một điều mà mọi người xung quanh tôi đều biết nhưng không dám nói với tôi.

Có thể là vì họ tiếc, hoặc vì họ biết tôi sẽ phải vật lộn với điều đó, hoặc vì họ không muốn làm gánh nặng cho tôi thêm nữa.

Nữ công tước đã nói với tôi điều mà mọi người đều biết nhưng không ai nói với tôi.

Đó cũng là một hành động dũng cảm.

Cuộc dạo chơi của chúng tôi không dài cũng không ngắn.

Chúng tôi chỉ lặng lẽ bước đi trong bầu không khí nặng nề.

Khi trở lại dinh thự, Eleion Bolton và Charlotte đã ở bên ngoài.

Có phải cuộc trò chuyện của họ đã kết thúc?

"Reinhardt, Ông Bolton muốn nói chuyện với anh một lát."

"...Thật sao?"

Tôi không chắc cuộc trò chuyện đã diễn ra như thế nào.

Tuy nhiên, xét theo biểu hiện của Charlotte, có vẻ như nó không có kết quả quá khủng khiếp.

Tôi đã nói chuyện riêng với Eleion Bolton.

Không phải bên trong dinh thự, mà là bên ngoài. Những dấu chân trên bãi biển nơi chúng tôi vừa đi vẫn nguyên vẹn.

Tôi không chắc họ đã thảo luận điều gì, nhưng lòng tôi càng nặng trĩu hơn.

"Tôi không nghĩ rằng tôi đã từng có một sự lựa chọn."

"...Thật sao?"

Ban đầu, trong tiểu thuyết, Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ là Riverrier Lanze. Và nó đã không thay đổi.

Olivia Lanze đã bỏ ngoài lề câu chuyện.

Eleion Bolton cũng là một trong những nhân vật ngoài lề.

Tôi không biết chuyện cá nhân của Riverrier Lanze chứ đừng nói đến chuyện của Eleion Bolton.

Tôi chỉ biết về các vấn đề bên ngoài của ông ấy.

Eleion Bolton trở thành Chỉ huy tiếp theo của Thánh Hiệp Sĩ do sự sụp đổ của Riverrier Lanze cấp tiến.

Đó có lẽ không phải là ý chí của ông ấy. Để chế muốn Eleion Bolton trở thành Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ. Và cho dù các Giáo hoàng có nhận được ảnh hưởng của họ hay không, họ chắc chắn muốn giữ Riverrier Lanze, một trong những nhân vật chính trong Chiến Tranh Nhân Ma và là một anh hùng chiến tranh, trong tầm kiểm soát. Họ sẽ không muốn ảnh hưởng của Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ tăng quá nhiều.

Eleion Bolton trở thành Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ do nhiều hoàn cảnh khác nhau. Cho dù ông ta có muốn trở thành Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ hay không thì không liên quan.

Ngay cả trong tình huống ngay trước Thảm Hoạ Cổng, ông ta đã bị ảnh hưởng bởi ý kiến của Giáo hoàng, Ellen và Olivia.

Và khi thời gian trôi qua, các Giáo hoàng đã chọn biến Giáo hội thành nanh vuốt của Ma Vương theo cách riêng của họ.

Chỉ vài ngày sau, ông buộc phải từ chức.

Và bây giờ, ông đã được đề nghị trở thành một Thánh Hiệp Sĩ của Thánh Giáo Hội Thống Nhất do khả năng trở lại vị trí Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ.

Nhìn theo cách này, ông ta là một người đã bị đẩy đến mức gần như tàn nhẫn.

Mặc dù có quyền lực, sức mạnh và vị thế đáng kể, nhưng ông ta là người cho thấy rằng một người vẫn có thể bị lung lay bởi những quyền lực và ý chí lớn hơn.

"Và bây giờ, ngay cả những vị Thần mà tôi tin tưởng cho đến nay đều là dối trá."

Đúng vậy.

Ngay từ đầu, những lời dạy về Ngũ Đại Thần và Ma Thần đều vô ích.

Không có sự thật ở bất cứ đâu, và thậm chí niềm tin đã được giải thích lại một cách tùy tiện.

"Hơn nữa, Tiamata có hai dạng."

"...Đúng."

"Anh có thể cho tôi xem không?"

Có lẽ chỉ nghe về nó là không đủ.

Hoặc có lẽ ông ta cần tận mắt chứng kiến rằng sức mạnh của các vị Thần thực sự tùy tiện, như Thánh Giáo Hội Thống Nhất đã nói.

Tôi không biết đó là cái nào, nhưng tôi đã triệu hồi Tiamata vào tay phải của mình.

Bạch Linh Kiếm thuần khiết của sự Thanh Khiết, Tiamata.

Nhưng đây không phải là điều ông muốn.

*Kurung!

Tôi thậm chí không cần một mệnh lệnh nữa.

Linh Kiếm của Tiamata, phản ứng lại ý chí của tôi, bắt đầu tối lại và tiết ra bóng tối.

"...Hào quang của thời nát."

Eleion Bolton im lặng nhìn Tiamata ác ma.

"Như thế đủ chưa?"

"Thế là đủ rồi."

Khi tôi triệu hồi ngược Tiamata ác ma đi, Eleion Bolton nở một nụ cười cay đắng.

"Các vị Thần có ác ý hay chúng ta đã hiểu lầm họ suốt thời gian qua?"

Ngay cả ở đây, các vị Thần được coi là những thực thể ngoài tầm hiểu biết của con người.

Tuy nhiên, họ đã cho mượn sức mạnh của mình ngay cả khi bị hiểu lầm.

Họ cho mượn sức mạnh của mình vì họ nghĩ rằng họ được tin tưởng một cách đúng đắn, nhưng trên thực tế, họ cho mượn sức mạnh của mình ngay cả khi họ bị hiểu lầm.

Các vị Thần là gì?

Eleion Bolton dường như bị lạc trong một câu hỏi cơ bản như vậy.

“Tôi không cho rằng Thánh Giáo Hội Thống Nhất cũng có hiểu biết đầy đủ về các vị Thần.”

Ma Thần và Thánh Thần là những thực thể giống nhau.

Thậm chí người ta còn nghi ngờ liệu Ngũ Đại Thần có thực sự là năm vị Thần vĩ đại hay không.

"Mặc dù tôi không thể tiết lộ nguồn, nhưng tôi sẽ chia sẻ một sự thật thú vị."

"Có điều gì đáng ngạc nhiên hơn cho tôi ở đây không?"

"Ma cà rồng ban đầu được bắt nguồn từ Thần Mặt Trời và Thần Mặt Trăng."

Sự thật mà Luna Atorious đã chia sẻ.

Ma cà rồng thực sự được sinh ra từ các vị Thần.

Những người tìm kiếm sự bất tử đã cầu nguyện Mặt Trăng, và họ đã nhận được sự ban phước của Mặt Trăng đồng thời bị Mặt Trời nguyên rửa.

Đó là sự khởi đầu của Ma cà rồng, hoặc anh đã nghe nói như vậy.

Sau một thời gian dài mong mỏi được các vị Thần tha thứ, cuối cùng họ cũng được ban cho.

Nhưng đổi lại, họ trở thành những sinh vật mãi mãi bị tách khỏi thế giới.

"Nó không giống như một trò đùa."

Eleion Bolton cười cay đắng, như thể nhận ra rằng điều gì đó thậm chí không đủ tư cách là một trò đùa rẻ tiền thực sự là sự thật.

"Thật ra, nói rằng tôi không bao giờ có sự lựa chọn là một lời nói dối."

"...?"

"Tôi không có chính kiến của mình."

Nếu đó là những gì ông ấy muốn nói, thì có lẽ đó là trường hợp này.

"Nếu tôi không muốn trở thành Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ, tôi đã có thể từ chối. Nhưng tôi đã không làm thế."

"Nếu tôi đã quyết định giết hoặc cứu Ma vương, tôi đã có thể làm như vậy. Nhưng tôi không đưa ra bất kỳ lựa chọn nào."

"Nếu tôi muốn phản đối quyết định của Giáo hoàng ủng hộ anh, tôi đã có thể nói như vậy. Tôi cũng không làm thế."

"Khi anh yêu cầu nghỉ hưu và tôi không thích điều đó, tôi có thể rút kiếm của mình. Nhưng tôi cũng không làm thế."

"Tôi chỉ xuôi theo dòng chảy của mọi chuyện. Luôn luôn như vậy."

"Nhìn lại, không có cuộc sống nào hèn nhát hơn thế này."

Không phải là ông không có sự lựa chọn.

Ông ấy chỉ đơn giản là không chọn những phương án ít khả thi hơn, luôn thuận theo dòng chảy.

Ông có quyền thế và uy quyền nhưng luôn sống cuộc sống trung dung, thuận theo dòng đời. Đó không phải là về những gì là đúng hay sai.

Đa số là ai?

Đâu là khuynh hướng đúng?

Ông đi theo dòng chảy đó.

Không phải là một người ủng hộ tuyệt đối cũng không phải là một đối thủ tuyệt đối.

Đó là một cuộc sống bị cuốn trôi hay một cuộc sống tự do?

Eleion Bolton dường như nghĩ rằng tuyên bố trước đó của ông về việc không có lựa chọn nào khác chỉ là một cái cớ thảm hại.

"Vậy bây giờ, ông sẽ thử đưa ra lựa chọn theo ý mình chứ?"

"Không có lý do gì để làm thế. Thủy triều vẫn không thay đổi."

Không có kháng cự.

"Nếu một người đã từng là kẻ hèn nhát thì sống như một kẻ hèn nhát đến cùng chẳng phải tốt hơn sao? Ít nhất, tôi sẽ có thể duy trì nguyên tắc nhất quán."

Một cuộc sống không có niềm tin hay niềm tự hào.

Ông ấy có thể đã từng nghĩ rằng mình đã từng có những thứ như vậy, nhưng Eleion Bolton từ lâu đã thừa nhận rằng ông ấy quá thảm hại để nói về chúng vào lúc này.

Vì vậy, nếu ông sống như một kẻ hèn nhát mãi mãi, ít nhất ông ta sẽ duy trì sự kiên định đó.

Không phải kiên định làm người tốt cả đời, mà là kiên định làm kẻ hèn nhát cả đời.

Giờ đây, thay vì đưa ra lựa chọn và tìm hướng đi cho riêng mình, thái độ chọn làm kẻ hèn nhát suốt đời của Eleion Bolton dường như hoàn toàn tuyệt vọng.

"Xét rằng lựa chọn hiếm hoi là giết cấp dưới của mình hóa ra lại là lựa chọn tồi tệ nhất, có vẻ như tôi không phải là loại người nên đưa ra lựa chọn. Hoặc có lẽ, đây cũng chỉ là một cái cớ."

Elion Bolton cười.

Ông đã cười rất lâu.

Như mọi khi.

Sự cay đắng chắc chắn sẽ trộn lẫn với sự tự giấu cợt của một ông già.

Khi nhìn lại cuộc đời mình, ông nhận ra rằng tất cả những gì còn lại là sự hèn nhát của mình.

Nỗi buồn xen lẫn sự tự giấu khiến ông buồn không chịu nổi.

Eleion Bolton và tôi nói chuyện ngắn gọn sau đó.

"Trong vài tháng, tôi đã đi du lịch khắp đất nước này."

"Chắc hẳn đó là một cảnh tượng khá kỳ lạ đối với ông."

Sự cùng tồn tại của con người và ác quỷ đôi khi cũng khiến tôi cảm thấy kỳ lạ.

"Đúng vậy."

Nơi này dân cư thưa thớt, nhưng có vẻ như ông ta đã lang thang khắp Lazak khi ở lại đây.

Ông ta hẳn đã ở với Nữ công tước.

Việc Nữ công tước đề nghị hướng dẫn ông ta trước hay Eleion Bolton đã hỏi bà ấy trước vẫn chưa được biết.

"Tất cả những gì tôi có thể nghĩ là vùng đất này kỳ lạ làm sao."

"Quả nhiên là kỳ lạ."

Ông ấy hẳn đã có nhiều suy nghĩ khi quan sát những cảnh quan được tạo ra ở Quần đảo Edina.

"Orge cày ruộng, Troll xây dựng các tòa nhà, Orc đứng gác, Succubi an ủi những đứa trẻ mồ côi khi chúng ngủ cùng nhau, và những Nàng tiên cá xuất hiện trên bãi biển, vui đùa với con người..."

"Một vùng đất xa lạ."

"Điều này thậm chí có thể sao?"

"Nếu điều này là có thể, tại sao chúng ta lại sống theo cách đã từng cho đến tận bây giờ?"

"Tại sao chúng ta..."

“Sợ nhau, ghét nhau”.

"Giết và bị giết?"

"Tại sao chúng ta kiên quyết đến mức không có lựa chọn nào khác?"

"Những tuyên bố như vậy bắt nguồn từ đâu, và làm thế nào mà mọi người tin vào chúng?"

"Tôi đã trở nên tò mò."

Eleion Bolton nhìn lên bầu trời xanh báo hiệu mùa xuân đến.

“Ma vương... Không. Reinhardt."

“Sao?”

"Theo một cách nào đó, đất nước này là một thảm họa."

—Một thảm họa.

Tôi vẫn nghĩ rằng nó tốt hơn nhiều so với Đế chế.

Nhưng tôi đã không hiểu sai ý nghĩa trong lời nói của ông ấy.

“Anh có biết bao nhiêu người sẽ tuyệt vọng chỉ vì họ biết rằng lịch sử hận thù lâu dài giữa chúng ta thực sự là vô nghĩa, và rằng điều này có thể xảy ra không?”

"Tôi cho rằng nó có thể được nhìn thấy theo cách đó."

Tất cả các cuộc chiến cho đến thời điểm này đều vô nghĩa.

Lịch sử của hận thù và thù địch, những gì chúng ta tin là đúng, đã bị phủ nhận bởi những gì chúng ta thấy trước mắt.

Chúng ta có thể cùng tồn tại và hợp tác.

Chiến Tranh Nhân Ma không phải là một cuộc chiến vinh quang.

Đối với nhiều người, kết quả đảo lộn các giá trị nhân văn và quan điểm lịch sử có thể mang lại sự tuyệt vọng hơn là hy vọng.

“Ông đã tuyệt vọng sao?”

"Đúng vậy."

Hơn bất cứ điều gì, người tuyệt vọng giữa khung cảnh yên bình và kỳ quái chính là Eleion Bolton.

Những sinh mệnh ông giết, những sinh linh đã chết.

Không ai trong số họ đáng phải chịu số phận đó. Ông ấy hẳn đã cảm nhận được điều này.

"Nếu tôi biết rằng điều này là có thể... Không, nếu thế giới đã như thế này ngay từ đầu, thì Thảm Hoạ Công đã không bao giờ xảy ra."

Thực tế hiện nay là kết quả của sự thiếu tin tưởng lẫn nhau.

Nếu chúng ta có một xã hội cùng tồn tại và hợp tác, thì ngay từ đầu đã không có hận thù, ngờ vực hay sợ hãi Ma vương, và Chiến Tranh Nhân Ma, nguyên nhân của tất cả những điều này, sẽ không xảy ra.

Và sau đó, con người xâm chiếm Ma tộc.

Thiếu niềm tin và sự tin tưởng gây ra tất cả các vấn đề.

Trên thực tế, đó là gốc rễ của mọi thứ trên thế giới.

Thật nực cười.

Nữ công tước đã bảo tôi phải ghét tất cả những người bên ngoài hàng rào.

Eleion Bolton nhận ra rằng tất cả máu và nước mắt đã đổ cho đến bây giờ đều vô nghĩa.

Những người không biết chiến tranh nói về sự tàn sát, trong khi những người biết chiến tranh nói về hòa bình.

Họ nói về sự vô ích của tàn sát.

“Không phải chỉ có con người sợ quỷ thôi đâu.”

Ác quỷ cũng cảm thấy như vậy.

Trong một thời gian rất dài, ác quỷ cũng sợ con người.

—Eleris, một Archdemon cổ đại, đã từng mơ về sự tuyệt chủng của loài người.

—Ma vương tiền nhiệm, Valier, cũng từng sợ con người. Đó là lý do tại sao ông muốn tạo ra một thế giới không có họ.

Cả hai bên đều sợ nhau như nhau.

"Tôi ghét đất nước này."

Eleion Bolton nói điều này với vẻ mặt nghiêm nghị.

Khoảnh khắc ông ấy nhận ra rằng hòa bình là có thể, ông ấy hiểu rằng bản thân không thể biện minh cho bất kỳ sự kiện nào trong quá khứ. Ông ta đã không chiến thắng kẻ thù cuối cùng của nhân loại, mà chỉ đơn thuần là không khuất phục trước nỗi sợ hãi và thực hiện các cuộc tàn sát.

Đôi mắt với sự thật tuyệt vọng, Eleion Bolton không khỏi căm ghét khung cảnh yên bình này.

"Tuy nhiên, đây là một tuyệt cảnh phải được bảo vệ bởi vì nó đáng ghét."

Cuối cùng, cảnh tượng này cho thấy một khả năng từng được cho là không thể xảy ra.

Mặc dù cảm giác tuyệt vọng là không thể tránh khỏi, nhưng đó không phải là một cảnh tượng nên biến mất.

Sự thật không biến mất chỉ vì nó bị phủ nhận.

Sự thật không thể bị xóa khỏi tâm trí của một người chỉ vì nó khó chịu khi biết.

Sự thật đã in sâu vào tâm trí ông không thể xóa nhòa.

Có vẻ như ông ấy tin rằng mình không có lựa chọn nào khác ngoài việc bảo vệ sự thật này.

Sau khi nói chuyện với Eleion Bolton, Charlotte và tôi quay trở lại Lazak.

“Anh cùng ông ta nói gì thế? Hai bên đã đồng ý hợp tác.”

Có vẻ như Eleion Bolton đã quyết định hợp tác khi nói chuyện với Charlotte.

Hắn là ông ta rất khó chấp nhận cuộc sống hèn nhất của mình, và cam tâm sống một cuộc sống hèn nhất mãi mãi.

"Không có gì nhiều, thực sự."

Tôi không biết liệu Eleion Bolton có nói về sự hèn nhất của mình với Charlotte hay không, nhưng tôi ngần ngại thảo luận thêm về những vấn đề cá nhân của ông ấy.

“Ông ấy gọi đây là một đất nước kỳ lạ.”

Eleion Bolton đã bị sốc.

Một đất nước xa lạ.

Chà, đó là một cảnh tượng sẽ gây sốc cho những thợ săn quý.

"Thật vậy, đây là một đất nước kỳ lạ."

Charlotte cười khúc khích đồng ý. Trên thực tế, tôi đã đến từ một thế giới về cơ bản không khác gì con người và không có thứ gọi là ma quỷ.

Điều kỳ lạ nhất đối với tôi là cảnh tượng này.

Giống như hầu hết các cuộc chiến, Chiến Tranh Nhân Ma cũng không khác.

Không có ai đáng chết.

“Anh đã có những gì mình muốn, nhưng anh trông không được hạnh phúc cho lắm.”

"Không, anh có mà. Anh rất vui."

"Vậy thì cười một chút đi."

Trước những lời của Charlotte, tôi ngượng ngịu mỉm cười.

Những suy nghĩ cứ quay cuồng trong đầu tôi.

Lời nói của Nữ công tước rằng để bảo vệ hòa bình, người ta không được ngần ngại giết người.

Những lời tuyệt vọng của Eleion Bolton khi nhận ra sự vô nghĩa của cuộc chiến mà ông từng cho là chính đáng.

Lời nói của Nữ công tước không sai.

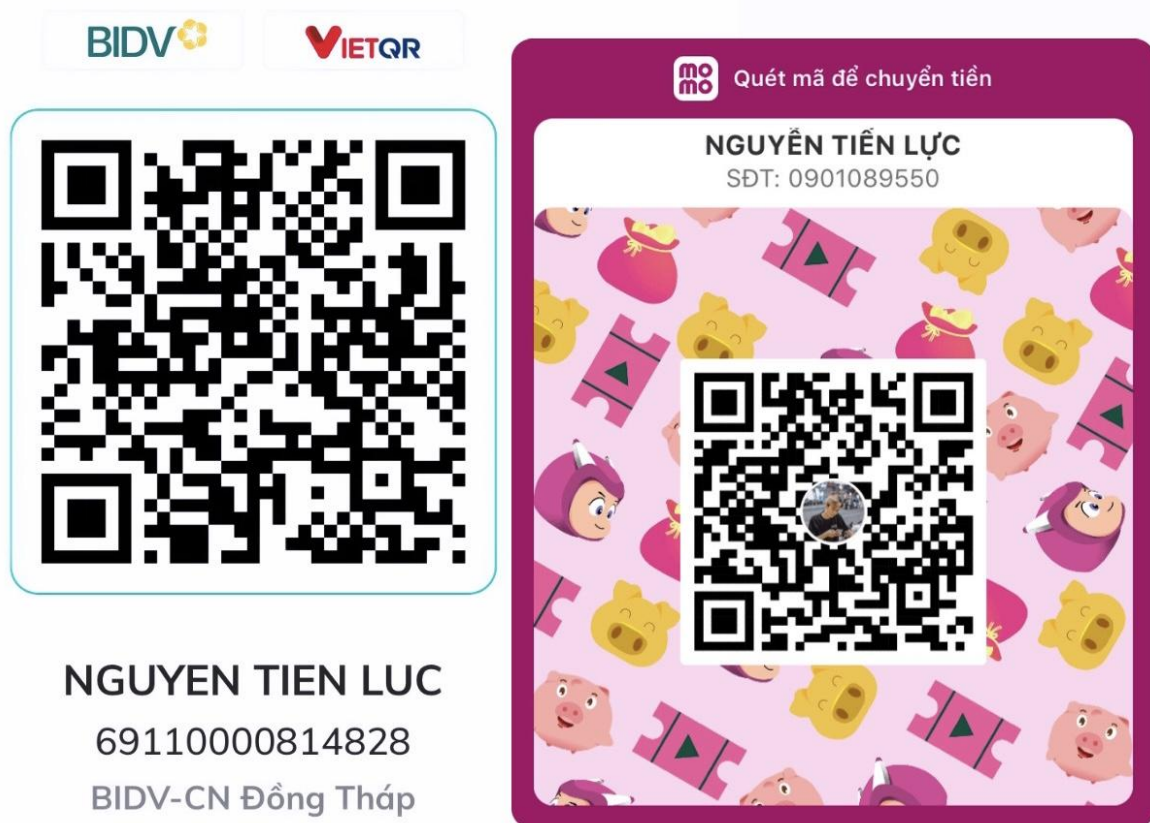
Tuy nhiên, nếu tôi sống theo lời bà ấy, tôi sẽ trở thành Eleion Bolton.

Chúng ta phải sợ kẻ gần bên của chúng ta.

Biết rằng kết thúc của nỗi sợ hãi này là hiện tại, chúng tôi buộc phải lặp lại lịch sử tương tự.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading